

עין משפט ונר מצוה

ז א מיי פ"ב מהלכות אבות העומתה ה' ט:
ח ב מיי פ"א מהלכות משה הקבנטה ה' י:

ט ג מיי פ"ב מהלכות מעשר שני הלכה ט ופ"ג מהלכות ציבורים הלכה ד':

י ד מיי פ"ה מהלכות מאלכות אסורות ה' י סמג לאוין קלו טו"ע י"ד סי' יד סק"ך ב:

יא ה ה עיי' גמ"מ פ"ה שם הלכה י וצ"מ ותפארת שמואל טו"ע שם ט"ד:

רבינו גרשום

החכ"א מגע טרפה שחוטא. כלומר שהרי שחט את אמו וטרפה שחוטא אין מטמאה אלא במקדשין: פרסה החזיר אכול. כלומר הוציא עובר פרסה והחזיר אכול: פרסה החזיר אכול. כלומר הוציא שחי פרסות והחזיר אכול דכתיב כל מפרסת פרסה ושוטעת שטע שחי פרסות משמע בין פרסה ובין פרסות הוציא והחזיר אכול ומנח לרבות אכילה לפרסה זאת הוהיא אשר תאכלו וגו' כל מפרסת פרסה ומנח לרבות אכילה לפרסות דכתב ושוטעת שטע שחי פרסות וגו' אותה תאכלו: והא תרי קראי קא נסיב לה כלומר פרסה ופרסות. חד לחתך וחד לקלות במעי פרה כלומר דאם קלות במעי פרה שאין לו אלא פרסה שאינה סדוקה אוכל וקולט במעי פרה לא אמרינן לענך הוציא ידו אלא להחירו במעי אמו. הכל היו בכלל ובשר בשדה טרפה לא תאכלו דכיון דיצא בשערין כדדרש"י פ"ט ק"ט דמכות (דף י.) ונדמותין זו מודה ושלמים וזבכרות זה זכור צדקן ולאקן זה חטאת ואשם ונדרקין זה עולה: **אבר יצאו חוץ למחיצתן** וחזרו מותרין. וא"ת דלמא הכי קאמר בשערין הוא דלא מיכול אלא יציאם לירושלים לאוכלן שלא נכנסו מעולם אצל לא מייירי מידי צאותן שנכנסו ויאלו וי"ל דצאלו הן הלוקין (מכות יט:) משמע בזהדי דלמיירי צנכנסו ויאלו דליף התם דאין לוקין עליהם עד שיראו פני הניצ: **הוציא ידו וחתכה וחזר והוציא וחתכה עד שהשלימו** דרובו מהו. וא"ת מנתי' היא צפרק המפלת (נהד כח.) יאל מחותק או מסורס עד שיא רוצו וי"ל דודאי אשה טמאה לידה צרוב ולדה אצל לא שמעינן מהתם דמיעוט שצפנים הרי הוא כילוד: ותצעי

סח:

ואליבא דר' שמעון. אצל לרצנן דשרו גמל צמעי פרה אפילו כשנולד לא כריך קרא להמירו בשחיטת אמו דלא גרע צפנים במחזן דשרי ולהכי נקט ואליצא דר"ש ולרצנן אינטריך לשום דרשה אחריתי וליכא למימר דאינטריך לאסור דמות יונה כדאמר לקמן^(ט)

צענין פרסות וליכא דהא לר"ש אע"ג דלא מייתר ליה קרא להכי משמע לקמן דאוסר נמי דמות יונה דפרין דמות יונה תשחרי פי' מכל צבהמה ומשני צעינן פרסות וליכא והדר פרין קלוט צמעי פרה ליתסר ומשני פרסה צבהמה תאכלו ודך קושיא ליתא אלא לר"ש דלרצנן לא גרע צפנים מחזון דשרי כדפרישית אלמא דמות יונה לר"ש אע"ג דליכא קרא ממילא מיתסר כיון דליכא לא פרסה ולא פרסות אע"ג דפרסה ופרסות אנטריך חד למקום חתך ומד לקלוט ה"ה לרצנן לא לא כריך קרא לאסור דמות יונה אלא לשום דרשה אינטריך ומ"מ הך צרייתא דפרסה החזיר אכול לא אחיא אלא כר"ש: **אמר ר' יוחנן** הב"ה היו בבב"ב ובשר בשדה ב'ו'. תימה דלר' יוחנן תקשה ליה צרייתא דהחזיר פרסה דתרי קראי קנסינן וע"כ מוקמינן חד למקום [חתך] ומד לאמר ור' יוחנן נפקא ליה מקרא אחרינא וי"ל דפרין ליה שפיר טפי מאידך צרייתא: **הב"ה היו בבב"ב ובשר בשדה ב'ו'.** דאסור כל מה שיזנא חוץ

למחיצה כטרפה דאין לה הימר כדאמר בסמוך ולמאי דמסיק הא כל מיילי כיון דהדור שרי מיתוקמא הא דקרי ליה טרפה למלמא אחריתי: **יבול אף זה בן ת"ט ב'ו'.** וא"ת וקרא דטעמא דכתיב צנימה האי שלא יתה חוץ למחיצתה הא יתה צת שריפה היא ל"ל הא מקרא דבשר צדה נפקא ב'ו וי"ל דש"ס למילף ממעשר שני וזבכורים דשרי דהקשו צקרא דלא תוכל לאכול בשערין כדדרש"י פ"ט ק"ט דמכות (דף י.) ונדמותין זו מודה ושלמים וזבכרות זה זכור צדקן ולאקן זה חטאת ואשם ונדרקין זה עולה: **אבר יצאו חוץ למחיצתן** וחזרו מותרין. וא"ת דלמא הכי קאמר בשערין הוא דלא מיכול אלא יציאם לירושלים לאוכלן שלא נכנסו מעולם אצל לא מייירי מידי צאותן שנכנסו ויאלו וי"ל דצאלו הן הלוקין (מכות יט:) משמע בזהדי דלמיירי צנכנסו ויאלו דליף התם דאין לוקין עליהם עד שיראו פני הניצ: **הוציא ידו וחתכה וחזר והוציא וחתכה עד שהשלימו** דרובו מהו. וא"ת מנתי' היא צפרק המפלת (נהד כח.) יאל מחותק או מסורס עד שיא רוצו וי"ל דודאי אשה טמאה לידה צרוב ולדה אצל לא שמעינן מהתם דמיעוט שצפנים הרי הוא כילוד: ותצעי

את ידו והחזירה וחזר והוציא את ידו והחזירה וחזר רובא או דלמא כיון דהדר הדר אם תמצי לומר הכיון דהדר הדר הוציא עובר את ידו וחתכה וחזר והוציא את ידו וחתכה עד שהשלימו לרובו מהו מי אמרינן יהא נפיק ליה רובא או דלמא רובא בבת אחת בעינן תא שמע

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

הבשר. כל העוזר והזהמה נגעו בצצר טמאין: **מגע טריפה שחוטא**. שאצר היואל עדיין הוא מחובר בשעת שחיטה אע"פ שאין שחיטה מתירמו באכילה מטהרמו מידי נצילה כטרפה ששחיטתה מטהרתה וטעמייהו מפרש צמתני^(ט). ולקמן (דף עג.) מפרש צפירקין כטרפה שחוטא מאי מגע שיך למימר זה ומפרש שטרפה שחוטא מטמאה את המוקדשים

מדצנן: **פרסה החזיר אכול פרסות החזיר אכול**. אקרא קאי דכתיב (דברים יד) כל צבהמה מפרסת פרסה ושוטעת שטע שחי פרסות מעלת גרה וגו' ומאהי קרא נפקא לן לקמן (דף סט.) דעובר ניתר בשחיטת האס ודרש צהמה דרישא אצהמה דסיפא ומשמע צהמה שצבהמה תאכלו ופרסה ופרסות דכתיבי ציה להכי אמו לומר לך פעמים שאתה אוכל כל אצריו ופעמים שאין אתה אוכל אלא מקמתן פרסה החזיר הוציא שחי ידיו והחזיר האחת אכול אותה החזיר שחיהס אכול שחיהן: **למקום חסך**. והכי קאמר החזיר פרסה אכול מקום חתך שלה החזיר פרסות אכול מקום חתך של שניהס: **והא תרי קראי נסיב לה**. פרסות ופרסה ואי למקום חתך מדאשמועינן צחדא דאס החזירי אכול ואס לאו לא תאכל ה"ה למרי: **חד למקום חסך**. פרסות החזיר למישרי מקום חתך צחורה ומד למישרי עובר שפרסותיו קלוטות כגמל וגמלא צמעי פרה ואליצא דרבי שמעון אינטריך דקאסר קלוט צן טהורה צצכרות (ו:) גמל^ג גמל^ג שחי פעמים אחד גמל שנולד מן הגמלה ואחד גמל שנולד מן הפרה ואשמועי' הכא דאס נמלא צמוכה מודה דשרי דהכי קאמר עובר שאין לו אלא פרסה שאין פרסותיו סדוקות אכול והחזיר דרישא לאו דוקא: עולא פליג אדרב יהודה: **הכל היו**. כל הנאמר צו מחיצה כגון עובר לשחיטה ובשר קדשי קדשים שנתנה להם תורת מחילות עזרה צקדשיסי^(ט) קליס שחומת ירושלים מחילה להם כולן היו צכלל איסור זה דמשציא צשר צדה הרי הוא כטרפה וצא הכתוב ופרט לך צחטאת שאין חזרה מועלת צה דכתיב (ויקרא י) צשעיר חטאת דראש חדש ששפרוהו אהרן וצניו וקףץ עליהם משה מדוע לא אכלתם את החטאת הן לא הוצא את דמה אל הקדש שחפסל צכן דכתיבי (שם ו) וכל חטאת אשר יוצא מדמה וגו' ופנימה היתה שלא יתה ממחיצתה הא יתה צת שריפה היא ולא אמרינן ליהדעה ולא הוצרך לפרוט צה דמהיכא תימי לן דתשחרי מכלל טרפה לא תאכלו משום חזרה להכי פרט צה למימר דהאי היא דלא מהניא צה חזרה אצל כל שאר היואלים שחזרו והתו: **מאי ח"ל**. אטרפה קאי למה קראו טרפה ומה למדנו צך הוה ליה למיכת צשר צדה לא תאכלו: **לפי שמצינו**. לקמן מפרש היכן מצינו: **מעשר שני וזבכורים**. שנכנסו לירושלים ויאלו וחזרו מותרין: **אף זה כן**. עובר: **צמערצא מסנו הכי**. לפלוגתמיייהו דרב ור' יוחנן: יש

לידה לאצרים. אצר שיא' הרי האצר כילוד דמו לא מהניא ליה חזרה: אין לידה. ומהניא ליה חזרה: צין לישנא דמערבא ללישנא קמא: **למיסר מיעוט אצר**. אס יאל רוצו ושאר מיעוט ללישנא צתרא דנקט לשון לידה הוי ילוד ומיתסר כוליה וללישנא קמא לא נאסר אלא היואל: **לדברי האומר אין לידה לאצרים הוציא ידו והחזירה וחזר וסוציא ידו**. האחרת והחזירה וחזר והוציא שדרתו והחזירה עד שהשלים לרוצו של עובר מי הוי כילוד דהא נפקא רוציה או דלמא כיון דאין לידה לאצרים הויא חזרה ידיה חזרה וכי נפיק אידך צצר הדר ליה קמא ואין כאן יציאת רוצ דאי למאן דאמר יש לידה לא מהניא להו חזרה: **ואס סימלי לומר כיון דהדר הדר הוציא וחסכה כו'** או דלמא רובא צנח אחס צעינן. ואפילו למאן דאמר יש לידה איכא למיצעי להא:

מסורת הש"ס

א) [לקמן ע"ג.] ב) [לקמן ט"ז.] ג) [לקמן ט"א.] ד) [כ"ב קע"א: ע"ז.] נג.) [כ"א יאמיה תלמוד לומר.] ס) [לקמן ע"ג.] ז) [ויקרא יא.] ח) [כ"א יא:] ט) [כ"א יא:] י) [כ"א יא:] יא) [כ"א יא:] יב) [כ"א יא:] יג) [כ"א יא:] יד) [כ"א יא:] יו) [כ"א יא:] יז) [כ"א יא:] יח) [כ"א יא:] יט) [כ"א יא:] כ) [כ"א יא:]

תורה אור הש"ס

- וְאֵנָשִׁי קָדַשׁ תְּהִיָּין לִי וְיִשָּׂר בְּשׂוּדָה טְרֵפָה לֹא תֹאכְלוּ לְכָלֵב תִּשְׁלַכְכּוּן אֹתוֹ: שְׁמוֹת כֹּכ ל
- לֹא תֹחֵל לְאֵבֶל בִּשְׁעָרֶיךָ מֵעֶשֶׂר דָּגָןךָ וְתִירְשֶׁךָ וְצִבְּתֶיךָ וְכִבְבֹת בִּקְרָךְ וְצֹאנֶךָ וְכָל נְדָרֶיךָ אֲשֶׁר תִּדְרֹךְ וְנִדְבָתֶיךָ וְתִרְוַמֹת יָדֶיךָ: דברים יב יז

גליון הש"ס

גכ' אמר רב נתנו בר יצחק לא נצרכה אלא לפקום חסך. עינינו דף יח ע"א:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א) גכ' אף צשר כיון שיאל חסך. י"ב עי' ונחסי פג ע"ב תוס' ד"ה כיון וכו' ויצי' דו"ק: [ב] תוס' ד"ה יטל וכו' וי"ל דס"ד למילף סי' כ"ז:

מוסף רש"י

הבשר מגע נבלה. צשר העובר מגע אצר מן המי שהוא מטמא כנבלה, צהעור והרוטב (קצט:) אי ממי אס מלא עובר מת נבלה גמורה הוי העובר מחלח שלא טהרמו שחיטת אמו (לקמן ע"ב).